

РЕШЕНИЕ

№ 13228

гр. София, 27.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 28 СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АНДРЕЙ КР. ГЕОРГИЕВ

при участието на секретаря Диана Г. Димитрова
като разгледа докладваното от АНДРЕЙ КР. ГЕОРГИЕВ Гражданско дело № 20211110163618 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 235 ГПК.

Делото е образувано по искова молба на Н. Е. П., М. Е. Д. и В. П. Н. като наследници на А. П. Н. срещу държавата, с която се иска признаване за установено по отношение на ответната страна, че ищите са собственици по силата на наследствено правоприемство и давностно владение (вкл. присъединено от праводателката им) в периода от 03.10.1990 г. до датата на предявяване на иска – 28.06.2021 г. (съгласно уточнения с молба от 18.04.2023 г. (на лист 66 от делото) и в съдебното заседание от 19.04.2023 г., на недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда – ателие с идентификатор: 68134.619.15.2.78, и административен адрес: С., ж.к. „Л.“ *, бл. *, вх. *, ет. *, ателие **, при съседни на същия – коридор и ограждаща сградата площ, а отгоре – самостоятелен обект с идентификатор 68134.619.15.2.65.

В исковата молба се твърди, че ищите са наследници на А. Н. П., която през 1900 г. инициирала производство за придобиване на право на собственост върху описания имот чрез покупка по реда на Наредбата за държавните имоти. Твърди се, че през октомври 1990 г. тя била изплатила цената на имота от 12 583 лева, но въпреки това процедурата не била завършена до 1992 г., когато на 30.06.1992 г. наследодателката поискала да сключи договор за покупка на имота. Твърди се, че от 1990 г. наследодателката на ищите необезпокоявано е живяла в имота и го е придобила въз основа на давностно владение преди въвеждането на мораториума за придобиване на имоти по давност преди 2006 г. Същите били нейни наследници при равни квоти и затова били придобили собствеността.

В законоустановения срок е подаден отговор от ответника – държавата, чрез министъра на регионалното развитие и благоустройството, с който предявеният иск се оспорва като неоснователен. Твърди се, че наследодателката не била владеец на имота, тъй като знаела, че не е сключила сделка за придобиване на собственост, евентуално – че не е била добросъвестна, а също така и че по силата на разпоредбите на чл. 86 ЗС (отм.) и § 1 ЗИДЗС (обн., ДВ, бр. 46/2006 г., в сила от 01.06.2006 г.).

В съдебното заседание ишците поддържат претенциите си, като сочат, че владението на наследодателката им е продължило повече от 10 години и затова е станала собственик на имота. В писмени бележки поддържат твърдението за добросъвестно владение и че същото е изтекло много преди завеждане на иска. Ответникът поддържа, че ишцата не е имала намерение за своеене на имота, както и че давността е спряна от законодателя.

Като разгледа доказателствата по делото с оглед твърденията и възраженията на страните съдът намира за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно представена на лист 14 от първоначалното дело на Софийския градски съд (СГС) Настанителна заповед от 24.09.1990 г. наследодателката на ишците А. Н. П. е настанена от главния редактор на вестник „Поглед“ във ведомствено, собствено на държавата, жилище, предоставено на вестника, което представлява ателие с адрес: С., ж.к. „Л.“*, бл. *, вх. *, ет. *. Редакцията е дала изрично съгласие наследодателката да закупи ателието с площ 58,33 кв.м. за направената му от Столичния народен съвет оценка от 12 583 лева, като с писмото е инициирана процедура за това пред районната администрация на район „Кремиковци“.

На лист 16 от делото на СГС е представено писмо, че бл. * в ж.к. „Л.“ * има ** държавни апартамента, предоставени за управление на териториална администрация „Кремиковци“.

Съгласно представено в копие на лист 13 от делото на СГС платежно нареждане наследодателката на ишците е превела на 03.10.1990 г. сумата от 12588 лева по сметка на районната администрация. същото е потвърдено с представено на лист 18 от делото на СГС писмо с изх. № 407-00-80-90/25.01.1990 г. на Столичния народен съвет.

Съгласно представено на лист 44 от делото писмо от главния редактор на в. „Поглед“ от 29.06.1992 г. редакцията на вестника е дала на общинския народен съвет „Кремиковци“ съгласие наследодателката А. Н. П. да придобие процесния недвижим имот.

Съгласно представено на лист 45 от делото молба с вх. № ДИ-03-749/30.06.1992 г. на наследодателката А. Н. П. до общинския народен съвет „Кремиковци“ последната е поискала изрично да придобие процесното ателие.

Съгласно представено на лист 50 от делото съобщение преписката за придобиване на процесния имот от наследодателката е прекратена с Решение № 9/18.09.1995 г. По делото, въпреки дадената възможност на страните, не се

представиха доказателства съобщението някога да е било връчвано на наследодателката.

Съгласно представена на лист 20 от делото Заповед № РД-22-004/17.11.2017 г. областният управител на Област София (столицата) е отказал отписване на процесното ателие от книгите на актовете за държавна собственост, което наследодателката А. Н. П. е поискала с писмо от 2016 г., тъй като за продажбата на имота не е сключен договор по Наредбата за държавните имоти и не са установени данни за други начини, по които наследодателката може да е придобила имота.

Съгласно представена на лист 9 от делото на СГС молба с вх. № СОА18-ГР94-2225/24.04.2018 г. наследодателката А. Н. П. е поискала отново отписване на процесното ателие, тъй като е платила за него и живеела там необезпокоявана и без да плаща наем от 1990 г. По делото няма данни какво е станало с тази преписка.

В съдебното заседание на 10.05.2023 г. е разпитан свидетелят Г. Й., който дава показания, че е съсед на процесния апартамент – живее на първия етаж в ж.к. „Л.“ *, бл. *, като до смъртта си през 2018 г. там е живяла А. П.. Свидетелства, че в жилищата си били настанени заедно с А. от техните работодатели, като А. П. е работела за вестник. Дава показания, че А. П. е участвала като собственик в събранията на етажната собственост. Свидетелства, че лично е открил в апартамента □ трупа на А. П. след нейната смърт, а сега в жилището живее неин племенник – Н..

Съдът кредитира показанията на свидетеля, които се подкрепят от писмените доказателства по делото – платежно нареждане, молби на наследодателката, кореспонденция и заповед на областния управител. Установява се, че процесният имот е бил жилище на наследодателката от 1990 г. до смъртта ѝ през 2018 г.

Съгласно представено на лист 7 от делото на СГС Удостоверение за наследници № РПД21-ДИ09-104/18.06.2021 г. на район „Подуяне“ на Столичната община А. Н. П. е починала на **.**.****г. и е оставила за наследници племенниците си от починалия на **.**.**** г. свой брат Е. Н. П. – ищите Н. Е. П. и М. Е. Д.. Представено е на лист 8 от делото на СГС и удостоверение за наследници на брата на наследодателката Е. Н. П., според което той е починал женен и негова наследница е и съпругата му – ищцата В. П. Н..

Въз основа на така установените факти съдът намира следното от правна страна:

По допустимостта на иска – положителен установителен иск за собственост по чл. 124, ал. 1 ГПК е допустим, когато едно лице твърди, че е собственик на дадена вещ, а ответникът по иска оспорва това. В случая ответникът оспорва собствеността на ищите, тъй като е издал акт за държавна собственост на имота, с което твърди по правно значим начин (с оглед на презумпцията за вярност на актовете за държавна собственост по чл. 78, ал. 1 ЗДС), че е собственик на имота.

Ишците се легитимират материално като собственици по силата на твърдението си, че са наследили А. Н. П. – според тях собственица на имота по силата на давностно владение от 03.10.1990 г. до смъртта си през **.**.****г. За да се уважи искът, следователно, следва да се установят наследствените права на всеки от тях.

От представените по делото документи и твърдения на страните се установява, че ищцата В. П. Н. не е наследник на починалата А. Н. П.. По делото не се твърди последната да е оставила завещание, поради което се прилагат правилата за наследяване по закон.

Съгласно представените по делото удостоверения за наследници ищцата В. П. Н. е зълва на починалата наследодателка А. Н. П. – съпруга на брат □ Е. Н. П., починал 23 години преди сестра си на **.**.**** г. При това положение към датата на смъртта си наследяването на наследодателка А. Н. П. се е определяло при липса на наследници от първи ред – низходящи съгласно чл. 5 ЗН и чл. 10, ал. 1 ЗН, и от втори ред – родители съгласно чл. 6 ЗН, от правилата за наследяване в трети ред, уредени в чл. 7 ЗН, чл. 8, ал. 1 – 3 ЗН и чл. 10, ал. 2 ЗН. Съгласно тези правила починалият се наследява от своите братя и сестри, ако няма живи баба, дядо или по-далечни преки възходящи, а ако братята или сестрите са починали преди смъртта на наследодателя, те се заместват само от своите низходящи.

В случая наследодателката А. Н. П. е починала само при живи племенници – ишците Н. Е. П. и М. Е. Д., които наследяват равни части. Съпругата на починалия брат не може да го замести в наследяването по закон, като заместването е допустимо само за кръвни роднини на починалата наследодателка А. Н. П., а съпругата на починалия □ брат няма наследствени права, тъй като такива не са уредени нито в чл. 10, ал. 2 ЗН, нито в чл. 9 ЗН. Съпругата на брата може да наследява единствено в случай на наследствена трансмисия по чл. 57 ЗН – ако при смъртта на наследодателката нейния брат беше жив и я беше наследил лично, като в този случай, ако няма изрично приемане или отказ от наследството, тези права биха могли да се упражняват от неговите наследници, вкл. и съпругата, след смъртта на последния. В случая обаче няма случай на наследствена трансмисия, а на заместване на наследници в трети наследствен ред, при което съпругата на починал брат няма наследствени права. Поради това искът следва да се отхвърли спрямо ищцата В. П. Н., тъй като тя не е наследница на починалата А. Н. П..

По същата причина – липса на наследствени права, ищцата В. П. Н. няма как да е придобила и идеални части от имота на основание изтекла в нейна полза придобивна давност, тъй като няма как да присъедини давностно владение на починалата А. Н. П., а свое собствено владение тя е установила най-рано към датата на смъртта на последната – **.**.****г., като от тази дата до датата на предявяване на иска – 28.06.2021 г., не са били изтекли 5 години – периодът на минималния давностен срок по чл. 79 ЗС.

Ишците Н. Е. П. и М. Е. Д. наследяват починалата А. Н. П., като нейни най-близки родственици към момента на нейната смърт – племенници, заместили по силата на чл. 10, ал. 2 и 3 ЗН във връзка с чл. 8, ал. 1 ЗН

починалия ѝ по-рано брат Е. Н. П..

При това положение следва да се изясни спорния между страните момент дали наследодателката А. Н. П. е владяла процесния недвижим имот – ателие № **, и какви биха били последиците на това владение за придобиване на имота по давност.

Ищците поддържат през целия ход на процеса дотук, че наследодателката е упражнявала само добросъвестно владение. Същевременно, съгласно направените в първото по делото открито заседание уточнения (на лист 66 – 67 от делото) ищците твърдят владение в периода от 03.10.1990 г., като не са заявили изрично евентуално искане съдът да разгледа дали е било налице недобросъвестно владение в същия период. Действително, исканията са крайно непрецизно оформени от правна страна, но според указанията, дадени от Върховния касационен съд в редица решения по конкретни правни спорове – вж. напр. Решение № 528/11.06.2010 г. по гр. д. № 1218/2009 г., I ГО, преценката за вида на владението – дали е добросъвестно или не, е изцяло правна и съдът не е обвързан от твърденията на страните по този въпрос. Поради това съдът ще преценява твърдението за владение и придобиване по давност и в хипотезата на добросъвестно, и в хипотезата на недобросъвестно владение.

Между страните няма спор, а и това се установява от свидетелските показания и документите по делото, че наследодателката на ищците обитава процесното ателие от 1990 г. и е платила цена за придобиването му на 03.10.1990 г.

Следва в такъв случай да се обсъди доводът дали наследодателката на двамата ищци да е придобила владението добросъвестно. Съгласно чл. 70, ал. 1 ЗС добросъвестен е владелецът, който е получил властта върху вещта не само при условия на добросъвестност – без да знае, че придобива от неспособник или че има порок във формата на акта за прехвърляне на собствеността, но и на основа на правен акт, годен да го направи собственик – сделка или административен акт, който прехвърля вещни права (в случая – върху недвижим имот).

По делото не се доказва наследодателката на ищците въобще някога да е имала акт, който е годен да я направи собственик. Действително през 1990 г. тя е заплатила за придобиване на ателието, в което тя живее, но собственост върху недвижими имоти се придобива в българското право или с нотариален акт, или поне с писмен такъв за прехвърляне на собствеността – чл. 18 ЗЗД и чл. 18 ЗС. Наследодателката на първите двама ищци никога не е имала такъв акт, поради което тя не се явява добросъвестен владелец по смисъла на чл. 70, ал. 1 ЗС. По аргумент за противното от чл. 70, ал. 3 ЗС може да се изведе законодателната воля всякакви предварителни стъпки в процедура за придобиване на собственост да се смята, че не водят до добросъвестно владение, макар и да могат да дадат на владелеца някои права, свързани с такова владение, но в никакъв случай съкращаване на продължителността на давностния срок на 5 години съгласно чл. 79, ал. 2 ЗС. Следователно наследодателката не може да се квалифицира като добросъвестен владелец на

процесното ателие.

Ответникът оспорва и наследодателката на ишците въобще да е била владеец на имота, като твърди, че презумпцията на чл. 69 ЗС, че който има фактическа власт върху вещта, я владее, е оборена, тъй като ишцата нямала акт за собственост. Следва да се има предвид, че наличието на акт за собственост е от значение само за въпроса дали едно лице може да се смята за добросъвестен владеец, а не за това дали има владение. Съгласно чл. 68, ал. 1 ЗС предпоставките на владението са две – фактическа власт върху вещта (каквато безспорно ишцата има) и владеецът да *възприема* вещта като своя, да има намерение да я свои. Това намерение не зависи от собствеността на имота и от това дали владеецът се е снабдил с акт за собственост, приключил е процедура за придобиване на право на собственост или подобни. Напротив, достатъчно е субективно владеецът да смята имота за свой, а за да го придобие по давност – и явно и необезпокоявано да се представя пред обществеността за собственик. Че това е така може да се извлече и от систематичното тълкуване на правилото на чл. 70, ал. 3 ЗС, че е възможно и владение по предварителен договор – лице, което е сключило предварителен договор знае, че още не е собственик, тъй като предварителният договор не прехвърля вещни права, но законът допуска да се приеме, че е налице владение. В много подобно положение е била и наследодателката на ишците, която е поискала да придобие имота от държавата в началото на 90-те години на XX век, получила е необходимите разрешения и дори е платила цената, но не се е снабдила с акт, с който процедурата приключва. Поради това и следва да се приеме, че тя е била владеец.

Неоснователни са и възраженията на ответника, че ишцата била признала, че не владее ателието, а го свои, тъй като била поискала отписване на имота от актовете книги за държавна собственост през 2016 г. – това искане не само не отрича намерението за своеене на имота, а дори го потвърждава – естествено желание на лице, което владее имот за себе си ще бъде да поиска документи за собственост. Не е доказано и наследодателката на ишците да е разбрала, че няма как да получи акт за собственост за закупуване за имота, тъй като няма доказателства съобщението за прекратяване на производството по Наредбата за държавните имоти по искането □ да закупи процесния имот да □ е връчено през 1995 г. или тя да е узнала за него. С оглед на изложеното презумпцията на чл. 69 ЗС за това, че наследодателката е владеец на имота, щом е имала фактическата власт върху него, не е оборена, и следва да се приеме, че от 03.10.1990 г., когато е платила за придобиване на имота, наследодателката на ишците го е владяла.

Наличието на давностно владение, което безспорно е продължило, с оглед изявленията на областния управител и свидетелските показания по делото, както и на презумпцията на чл. 83 ЗС, че който е владял в началото и края на един период, е владял и в промеждутъка, до датата на смъртта на наследодателката на ишците – **.***.****г. Това обаче не е достатъчно в случая само по себе си за придобиване на имота по давност, тъй като в различни периоди са действали пречки (забрани) за придобиване на държавни

имоти по давност.

На първо място, до 31.05.1996 г. е действала забраната на чл. 86 ЗС за придобиване чрез давностно владение на право на собственост върху държавни имоти. До този момент от 1949 г. такава забрана е била постоянно съществуваща в българското вещно право, поради което давностният срок е започнал да тече едва на 01.06.1996 г. Тъй като според гореизложеното наследодателката на ищите е била недобросъвестна поради липса на титул за собственост, то тя може да придобие имота само на основание чл. 79, ал. 1 ЗС след 10-годишно владение. То е щяло да изтече на 01.06.2006 г.

С § 1 ЗИДЗС (ДВ, бр. 46/06.06.2006 г.) обаче с обратна сила давностните срокове за придобиване на държавни и имоти са спрени от 01.06.2006 г., т.е. давността е нямало как да изтече. Поставя се въпросът дали тази разпоредба въобще е действала и има ли значение за вещните права, тъй като осигурява привилегировано положение на държавата по отношение на имоти, които тя не ползва за обществени нужди, а като частна своя собственост, която следва да е равностойна на частната собственост на другите правни субекти. Същата разпоредба е обявена за противоконституционна с Решение № 3/24.02.2022 г. по конст. дело № 16/2021 г. на Конституционния съд, обн. в ДВ, бр. 18/04.03.2022 г. Ответникът оспорва приложимостта на това решение преди обнародването му, като се позовава на правилото на чл. 151, ал. 2 от Конституцията, че обявеният за противоконституционен закон не се прилага след изтичане на три дни от обнародване на решението на Конституционния съд в Държавен вестник, т.е. от 08.03.2022 г.

Такова е положението според българската Конституция. Разпоредбата на § 1 ЗИДЗС (ДВ, бр. 46/06.06.2006 г.) обаче може да е неприложима и на основание противоречие с международни договори, обнародвани, ратифицирани и влезли в сила за Република България съобразно чл. 5, ал. 4 от Конституцията. Такъв договор е Допълнителният протокол към конвенцията за правата на човека и основните свободи от 20.03.1952 г. (Протокол № 1 към Европейската конвенция; Протокол № 1 към ЕКПЧ; Протокол № 1), ратифициран, ДВ, бр. 66/14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80/02.10.1992 г., в сила за България от 07.09.1992 г., който предвижда в своя чл. 1 защита на правото на притежания от намеса на държавата.

Стандартите относно тълкуването на протокола са установени в практиката на Европейския съд за правата на човека (ЕСПЧ) в съдебната му практика. На първо място, за да се прилага чл. 1 от Протокол № 1 е необходимо лицето, което се ползва от него, да има „притежание“, което е различно от налично вещно право. В случая наследодателката на ищите не е имала право на собственост върху процесното ателие до изтичане на давностния срок, но се е надявала да придобие такова. Давностното владение като фактическо състояние обаче също се ползва със защита като форма на притежание по чл. 1 от Протокол № 1 – т.нар. „легитимно очакване“, тъй като българският закон предвижда след 1996 г. изтичането на 10-годишна давност за основание за придобиване на собственост – вж. решението по дело *Centro Europa 7 S.R.L. and Di Stefano c/у Италия*, жалба № 38433/09, § 173, 7 юни

2012 г., и цитираната там съдебна практика. Давността като придобивно основание е била обявена от ЕСПЧ за гражданско право, на което страните могат да се позовават напр. в решението по дело *Вълкова с/у България*, жалба № 48149/09, § 24, 10 януари 2019 г. Поради това следва да се приеме, че към 2006 г. наследодателката на ищците е имала легитимно очакване да придобие процесното ателие въз основа на давностно владение.

Единственото основание това да не стане е намесата на държавата, която е приела § 1 ЗИДЗС (ДВ, бр. 46/06.06.2006 г.) и е спряла изтичането на последния ден от давностния срок, при това шест дена след изтичането. С това държавата е обезпокоила спокойното ползване на притежанието на наследодателката на ответниците по смисъла на чл. 1 от Протокол № 1 под формата на очакване за придобиване на недвижим имот по давност.

При това положение намесата на държавата може да бъде оправдана само на основанията, предвидени във втория параграф на чл. 1 от Протокол № 1 – необходими за запазване на общия интерес. тази преценка включва това дали държавата с приемането на § 1 ЗИДЗС (ДВ, бр. 46/06.06.2006 г.) е преследвала легитимна цел, дали предприетата мярка е била годна да постигне целта си, и дали е била необходима за постигане на тази цел (или последната е можела да се постигне с по-малка намеса). Мотив за приемането на разпоредбата на § 1 ЗИДЗС (ДВ, бр. 46/06.06.2006 г.) е невъзможността държавата да актува и защити собствеността си от частни лица. По принцип тази цел е от обществен интерес, за да не се разпиляват източниците на приходи на държавата, които съгласно чл. 18, ал. 6 от Конституцията се управляват в обществен интерес. Мярката е годна да постигне тази цел, но по мнението както на настоящия съд, така и на Конституционния съд в Решение № 3/24.02.2022 г. по конст. дело № 16/2021 г. е, че тя не е пропорционална – мярката е целяла да превъзмогне последиците от бездействие на държавата, но тя е приета още поначало с обратно действие, засяга частни лица и е действала повече от 15 години до прекратяването си. С оглед на изложеното и на практиката на ЕСПЧ – решението по дело *Семёнов с/у Русия*, жалба № 17254/15, § 59, 16 март 2021, която изисква държавата да не засяга права на гражданите, за да оправдава недобросъвестното си бездействие, ако не е засегнат интерес на друго частно лице, следва да се приеме, че разпоредбата на § 1 ЗИДЗС (ДВ, бр. 46/06.06.2006 г.) не може да се прилага като противоречаща на чл. 1 от Протокол № 1.

В допълнение, дори да се приеме, че няма проблем да се приложи спирането на давностния срок съгласно § 1 ЗИДЗС (ДВ, бр. 46/06.06.2006 г.), то същият е изтекъл най-късно на 01.01.2018 г., тъй като към този момент не е действала разпоредба за спиране на действието на давността, а такава е била въведена по-късно с противоконституционно обратно действие – в този смисъл се е произнесъл и ВКС с Решение № 50141/25.04.2023 г. по гр. дело № 3194/2021 г., I ГО. Поради това за наследодателката на ищците давностният срок е изтекъл най-късно тогава.

С оглед становището на настоящия съд за цялостна неприложимост на спирането на давността, установено с § 1 ЗИДЗС (ДВ, бр. 46/06.06.2006 г.),

следва да се приеме, че към датата на смъртта си – **.**.****г., е придобила чрез давностно владение, продължило повече от 10 години, собствеността на процесния имот. Тъй като двамата ищци се явяват наследници на собственицата на имота, техният иск за собственост следва да се уважи.

Тримата ищци предявяват искове за собственост на целия имот, като твърдят, че са собственици при равни квоти. Доколкото искът не е обвързан с твърдения за конкретни квоти на всеки от ищите, а се твърди наследяване на целия имот, исковите следва да се уважат за Н. Е. П. и М. Е. Д. за по 1/2 идеална част от процесния имот.

Съдът е пропуснал да се произнесе преди обявяване на делото за решаване по искането на Столичната община, формулирано в молба с вх. № 126514/05.05.2023 г., за конституиране като трето лице – помагач на ответника по делото. Общината се аргументира с претенции за собственост към имота. Тези претенции не обосновават обаче никакъв интерес от това държавата да спечели делото с отхвърляне на иска – подобно отхвърляне на претенцията не би засегнало по никакъв начин евентуални претенции на общината, тъй като решението няма никакво значение за това дали самата община е собственик и не я обвързва съгласно чл. 298 ГПК. Ако тази страна има някакви претенции, следва да ги предяви срещу ищите по общия ред, като всъщност потвърждение от съда, че имотът е държавен, няма да подпомогне общината, а ще отрече правата □. Поради това не е изпълнено изискването на чл. 218 ГПК трети лица да се допускат като помагачи, ако имат правен интерес от това делото да бъде спечелено от страната, която подпомагат. Интересът на Столичната община в случая би бил изцяло доказателствен – да провери какви биха били изводите на съда, но констатациите в този съдебен процес не могат пряко да засегнат пряко правното положение на общината. Поради това искането следва да се остави без уважение.

Относно разноските:

При този изход на спора право на разноски имат двамата ищци Н. Е. П. и М. Е. за всички сторени от тях разноски (т.е. за по 1/3 част от общите разноски на ищите всеки, а ответникът има право на 1/3 от сторените от него разноски от В. П. Н., съгласно чл. 78, ал. 1 и 3 ГПК.

Ищите са доказали разноски за 241,35 лева – държавна такса и 15 лева за съдебни удостоверения, или общо 256,35 лева, като няма доказателства за платен адвокатски хонорар. От тези суми всеки от двамата ищци, чиито искове са уважени следва да получи от ответника по 85,45 лева (по 1/3 част от общите разноски).

Ответникът е защитаван от юрисконсулт, като на основание чл. 78, ал.8 ГПК и с оглед сложността на делото съдът определя общо възнаграждение за юрисконсулта в размер на 120 лева, от които ищцата Н. следва да плати 40 лева на ответника.

Така мотивиран, Софийският районен съд, 28. състав,

РЕШИ:

*****

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от Н. Е. П. и М. Е. Д. искове с правна квалификация чл. 124, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 79, ал. 2 ЗС и чл. 10, ал. 2 ЗН, по отношение на **държавата**, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, че всеки от двамата ищци **Н. Е. П.**, с ЕГН: *****, и адрес: С., ул. „Н. Д. П.“, № **, ет. *, ап. *, и **М. Е. Д.**, с ЕГН: *****, и адрес: С., ул. „Н. И.“, № *, ет. *, ап. *, е собственик на **по една втора идеална част** от недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда – **ателие с идентификатор: 68134.619.15.2.78**, и административен адрес: С., ж.к. „Л.“ *, бл. *, вх. *, ет. *, ателие **, при съседни на същия – коридор и ограждаща сградата площ, а отгоре – самостоятелен обект с идентификатор 68134.619.15.2.65, на основание давностно владение в периода от 01.06.1996 г. до **.**.****г. на наследодателката и наследство.

ОТХВЪРЛЯ предявения от В. П. Н. иск с правна квалификация чл. 124, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 79 ЗС и чл. 10, ал. 2 ЗН за признаване за установено по отношение на **държавата**, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, че **В. П. Н.**, с ЕГН: *****, и адрес: С., ул. „С. п.“, № **, вх. *, ет. *, ап. *, е собственик по силата на наследствено правопримемство на **идеални части** от недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда – **ателие с идентификатор: 68134.619.15.2.78**, и административен адрес: С., ж.к. „Л.“ *, бл. *, вх. *, ет. *, ателие **, при съседни на същия – коридор и ограждаща сградата площ, а отгоре – самостоятелен обект с идентификатор 68134.619.15.2.65.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **държавата**, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, да плати на **Н. Е. П.**, с ЕГН: *****, и адрес: С., ул. „Н. Д. П.“, № **, ет. *, ап. *, сумата от **85,45 лева** (осемдесет и пет лева и 45 ст.) – разноски по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **държавата**, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, да плати на **М. Е. Д.**, с ЕГН: *****, и адрес: С., ул. „Н. И.“, № *, ет. *, ап. *, и адрес: С., ул. „Н. Д. П.“, № **, ет. *, ап. *, сумата от **85,45 лева** (осемдесет и пет лева и 45 ст.) – разноски по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК **В. П. Н.**, с ЕГН: *****, и адрес: С., ул. „С. п.“, № **, вх. *, ет. *, ап. *, да плати на **държавата**, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, сумата от **40 лева** – разноски по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на **Столичната община**, с ЕИК: 000696327, за конституиране като **ТРЕТО ЛИЦЕ – ПОМАГАЧ** на ответника по делото.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от получаване на препис от страните, а в частта, с която Столичната община не е допусната като трето лице-помагач, която има характер на определение – от Столичната община с частна жалба в

едноседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____